

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.253/2016/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Papp Gábor ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek - dr. Mischinger Ádám ügyvéd ügyintézése mellett a Dávid, Stanka, Szikla Ügyvédi Iroda (cím) által képviselt alperes neve (címe) alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 5.P.21.598/2014/24. sorszámú ítélete ellen a felperes 25. sorszám alatt előterjesztett és 26. sorszám alatt indokolt fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A felperes köteles megfizetni az alperesnek 15 nap alatt 1 350 (egyezerháromszázötven) forint általános forgalmi adót tartalmazó 6 350 (hatezer-háromszázötven) forint fellebbezési költséget és az állam javára a lakóhelye szerinti adó- és vámigazgatóság felhívásában megjelölt módon és számlára 7 500 (hétezer-ötszáz) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

Az alperes jogelődje, a **Bank** (a továbbiakban: hitelező) és a felperes, mint adós 2007. november 15-én gépjármű finanszírozás céljára kölcsönszerződés kötöttek, a gépjárműre opciós jogot alapítottak. A kölcsön devizaneme svájci frank, az összege 2 459 601 forint, a futamideje 85 hónap, a THM 11,14 %, a havi törlesztőrészlet 40 084 forint volt. A szerződést a hitelező nevében, a szerződéskötés napján keltezett meghatalmazás alapján az autókereskedés alkalmazottja, **M. Z.** írta alá.

A felperes a módosított kereseti kérelmében a szerződés hatályossá nyilvánítását és az alperes 38 forint megfizetésére kötelezését kérte.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében megállapította, hogy a kölcsönszerződés az ügyleti kamat feltüntetése hiányában érvénytelen, az érvénytelenségi okot kiküszöbölte, a szerződést érvényessé nyilvánította akként, hogy megállapította: az ügyleti kamat mértéke 9,59 %. Ezt meghaladóan a

keresetet elutasította. Kötelezte a felperest 156 180 forint perköltség, 55 800 forint illeték, az alperest 36 000 forint illeték megfizetésére azzal, hogy 55 800 forint illetéket az állam visel.

Az elsőfokú bíróság az ítéletének az indokolásában rögzítette, hogy a fogyasztói szerződést támadó keresetről a szerződéskötéskor hatályos Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.), a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Hpt.) rendelkezései és a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. (a továbbiakban: jogegységi) törvényben rögzített elszámolás szabályairól és egyes egyéb rendelkezésekről szóló 2014. évi XL. (a továbbiakban: elszámolási) törvény alapján határozott.

Alaptalannak ítélte a felperes hivatkozását arra, hogy az Üzletszabályzat (a továbbiakban: ÁSZF) nem vált a szerződés részévé, mert a hitelező a Hpt. 213. § (4) bekezdését sértő módon a szerződés részévé vált feltételről nem tájékoztatta, nem ismertette, azt egyedileg nem tárgyalták meg. A Ptk. 205/B. § (1) bekezdés felhívásával úgy foglalt állást, hogy az ÁSZF egyedi megtárgyalás hiányában is a szerződés részévé vált, mert annak teljesült a két konjunktív törvényi feltétele: az alkalmazója lehetővé tette, hogy a másik fél (fogyasztó) annak tartalmát a szerződéskötést megelőzően megismerje, és azt a másik fél - kifejezetten vagy ráutaló magatartással - elfogadta. Ennek bizonyítéka a felperes által aláírt kölcsönszerződés tartalma, valamint **M. Z.** tanú vallomása. Az ÁSZF a felperes részére a szerződés aláírása előtt átadásra került, így annak tartalmát megismerhette. A szerződés V. és VIII. pontjában nyilatkozatot tett a mellékletek - köztük a szerződés elválaszthatatlan részének tekintett ÁSZF - megismerésére, elfogadására. Az a szerződés részévé nem jogszabály, hanem a felek megállapodása alapján vált.

Az elsőfokú bíróság a THM mellett egyéb költséget nem tartalmazó szerződés érvénytelenségét a Hpt. 213. § (1) bekezdés b) pont alapján sem állapította meg. Az elszámolási törvény pedig az árfolyamrész alkalmazása, mint érvénytelenségi ok jogkövetkezményeit rendezte.

A szerződés megfelel a Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontjában foglalt követelménynek is. A szerződés III. Fizetési Feltételek része tartalmazza azt, hogy a kölcsön törlesztőrészlete 40 084 forint, a futamidő 85 hónap. Az „egyedi törlesztési ütemezés” rész pedig utal rá, hogy a törlesztés a - VIII. pont értelmében a kölcsönszerződés elválaszthatatlan részét képező - 2. számú melléklet, a havi törlesztőrészletek esedékességét tartalmazó Fizetési Ütemezés, illetve annak kézhezvételéig a kalkuláció szerinti. A felperes nem vitatta azt, hogy e mellékletet megkapta. A törlesztőrészletek esedékességét a szerződés részévé vált ÁSZF III.15. pontja is meghatározza.

Az elsőfokú bíróság a Hpt. 213. § (1) bekezdés c) pontja alapján megállapította, hogy a kölcsönszerződés amiatt érvénytelen, mert nem tartalmazza az ügyleti kamat éves, százalékban kifejezett értékét. Az érvénytelenség jogkövetkezményéről az elszámolási törvény 37. § (1) bekezdés alapján és az 1/2010. PK véleményre figyelemmel határozott. Megállapította, hogy az érvénytelenségi ok kiküszöbölhető, a felek szerződési akaratának megfelelő, az általuk elfogadott ügyleti kamat megállapítható.

A szerződés tartalmazza a kölcsön összegét, a futamidejét, a havi törlesztőrészleteket, és a THM mértékét. Az alperes ezen ismert adatokból ellenőrizhetően levezette azt, hogy a THM részét képező ügyleti kamat mértéke évi 9,59 %. Kizárólag ez az induló ügyleti kamat felel meg a szerződésben feltüntetett havi törlesztőrészletnek. Ebből következően a felek ügyletkötési szándéka és akarata erre is kiterjedt. Az érvényessé nyilvánított szerződés kapcsán ellenszolgáltatás nélkül maradó szolgáltatás a felek oldalán nem volt megállapítható, így annak visszatérítéséről rendelkeznie nem kellett (Ptk. 237. § (2) bekezdés).

Az elsőfokú bíróság nem ítélte semmisnek a szerződést a Ptk. 217. § (1) bekezdés alapján a felperes által felhívott Hpt. 47. § (1) bekezdés a) pontjának, a 210. § (1) bekezdésének megsértése hiányában. Ebben a keretben kifejtett indokai szerint az alperes nem a Hpt. 5. §-a szerinti hitelintézet, hanem a Hpt. 6. § (1) bekezdés a) pontja szerinti pénzügyi vállalkozás, így rá a Hpt. 47. § (1) bekezdése nem irányadó.

A képviselő hiányosságaira alapított érvénytelenségi kereset alaptalanságáról a Hpt. 210. § (1), Ptk. 217. § (1), 219. § (1)-(2), 223. § (1) bekezdései és a 222. §-a felhívásával foglalt állást. A hitelező cégjegyzésre jogosult szervezeti képviselői **M. Z.-t** a finanszírozási ügyletekhez kapcsolódóan 2007. november 15-én meghatalmazták arra, hogy a bank képviselőjében eljárjon, helyette és nevében eljárva aláírjon. Ezzel ügyleti képviselői jogot létesítettek, a meghatalmazott jogosult volt a kölcsönszerződést a hitelező nevében aláírni. Az ügyleti képviselő közreműködésével létrejött kölcsönszerződés a képviselő útján eljáró fél szempontjából alakilag érvényes, a jogszabály által megkíván kötelező írásbeliség megvalósult (BDT2014.3133.). Az elsőfokú bíróság ugyanakkor megjegyezte, hogy ügyleti képviselőre való jogosultság hiányában az álképviselő szabályai szerint a képviselt az álképviselő eljárását utólag is jóváhagyhatja (Ptk. 221. § (1) bekezdés). Ez a perben az alperes 21/A/1. alatt csatolt írásbeli nyilatkozatával megtörtént.

Az elsőfokú bíróság elutasította a Hpt. 203. § (6)-(7) és a Ptk. 205. § (3) bekezdésére hivatkozással a szerződés VI. pontjában foglalt, az árfolyamváltozás kockázatának a viselésére vonatkozó kikötés érvénytelenségére alapított kereseti kérelmet is. A Ptk. 205. § (3), a Hpt. 203. § (6) bekezdés, 203. § (7) bekezdés a) pont, a 6/2013. és a 2/2014. Polgári Jogegységi Határozat felhívásával megállapította, hogy a hitelező okirattal, valamint a szerződés aláírását megelőzően rendelkezésre bocsátott ÁSZF-fel igazolta, hogy az árfolyamváltozás lehetőségéről tájékoztatást nyújtott, a felperesekkel ismertette az árfolyamkockázatot, és annak hatását a törlesztőrészletre. A felperes által 2007. november 15-én aláírt „Kockázatfeltáró nyilatkozat” - kifejezetten utalva a Hpt. 203. §-ára - részletes tájékoztatást adott a devizakölcsön fogalmáról, a költségeiről és a kockázatairól, a kamat- és árfolyamváltozások hatásaként a törlesztőrészletek mértékének bármilyen irányú változásáról. A nyújtott tájékoztatás világos és érthető volt az „átlagos fogyasztó” mércéjén keresztül megítélt konkrét fogyasztó számára. A jóhiszeműség és tisztesség fogyasztóra is irányadó Ptk. 4. § (1) bekezdésében rögzített alapvető követelményére figyelemmel a felperes nem hivatkozhatott arra, hogy nem olvasta el a teljes szerződést. Ennek elmulasztása a Ptk. 4. § (4) bekezdése alapján a terhére esik (6/2013. PJE).

A felperes pedig - a Pp. 3. § (3) bekezdésben és 164. § (1) bekezdésben foglaltakról való kioktatása ellenére - nem tett leget az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek a tekintetben, hogy az írásbeli tájékoztatás mellett a hitelező képviselőjében eljáró személyektől olyan konkrét, és hitelt érdemlőnek tűnő, később azonban tévesnek, valótlannak bizonyult tájékoztatást kapott, amelyből - az átlagosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó mércéjével mérve - alappal gondolhatta, hogy az árfolyamkockázat nem valós, annak nincs reális valószínűsége, illetve az bizonyos mértékig korlátozott, azaz van egy maximuma. A bizonyítás sikertelensége pedig a Pp. 3. § (3) bekezdés alapján a felperes terhére esik, az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatás tisztességtelenségére alapított érvénytelenségi hivatkozás ezért nem foghatott helyt.

Minthogy a kölcsönszerződést az elsőfokú bíróság egy okból találta érvénytelennek, és azt az ítéletével kiküszöbölte, az opciós szerződés - mint járulékos jogügylet - érvénytelenségére alapított felperesi kereset is alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a perköltségről a Pp. 81. § (1) bekezdés szerint és a felperes 50 % arányú részleges személyes költségmentességére figyelemmel rendelkezett. A felperes keresete csak részben - az ítélet rendelkező része szerinti részleges érvénytelenség körében - volt alapos, amely azonban összességében marasztalást nem eredményezett.

A felperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének a keresete szerint történő megváltoztatását kérte. Érvei szerint a törlesztési időpontokat a szerződésnek, nem pedig a szerződés mellékletét képező egyéb iratoknak kell tartalmaznia. Az nem tehető függővé a hitelfolyósítás napjától. A 2006. évi V. törvény 8. § (1)-(2) bekezdése alapján a hitelező az együttes képviseleti jogára tekintettel meghatalmazottjára jogokat is ily módon ruházhatott csak át. A megbízási szerződést csak **M. Z.** írta alá, így az a Ptk. 217. § (1) bekezdés alapján semmis. Az árfolyamkockázatról adott tájékoztatás kapcsán nem értékelte az elsőfokú bíróság azt, hogy **M. Z.**-től és a feleségétől az árfolyamváltozás hatásával kapcsolatos kérdésére azt a választ kapta, hogy a havi fix törlesztésű kölcsönének legfeljebb 2-3 hónappal a futamidejét hosszabbíthatja meg. Ez alapján alappal gondolhatta úgy, hogy a kockázat korlátozott. Az árfolyamkockázat viselésére, mint főszoolgáltatásra vonatkozó kikötés tisztességtelen, a szerződés érvénytelen. A kockázat viselésére csak a tájékoztatás szerinti korlátozott mértékben köteles.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az érdemben és indokaiban is helyes elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Az ÁSZF a Ptk. 205/B. § (1) bekezdése szerint a szerződés részévé vált, a III/15. pontja pedig pontosan meghatározta a törlesztőrészletek esedékességének az időpontját. A Kúria egyedi határozatára hivatkozással az alperes is azt állította, hogy a szerződés mellékleteként a Fizetési ütemezés is a szerződés részévé vált. A szerződéskötésnél **M. Z.** a hitelező képviselőjében, meghatalmazottjaként járt el, akinek abban az időpontban több önálló képviseleti joggal rendelkező képviselője is volt. Az alperes pedig **M. Z.** eljárását utólag jóvá is hagyta [Ptk. 222. §, 221. § (1) bekezdés, P.2./2016.], ekként minősült az is, hogy a kölcsönt a felperesnek a szerződés szerint folyósította. Az árfolyamkockázatról írásba foglalt tájékoztatásával szemben a felperes attól eltérő tartalmú tájékoztatást nem bizonyított.

A fellebbezés nem alapos.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság szerződéskötéskor hatályos jogi szabályozás alapján hozott érdemi döntésével egyetértett és osztotta a jogi indokolását is. Az elsőfokú ítélet helyes indokainak szükségtelen megismétlését mellőzve a fellebbezési érvek értékelésével az indokolást csupán kiegészítette a következőkkel:

A Kúria Polgári Kollégiumának jogegységi tanácsa 2016. június 6-án a bíróságok egységes jogalkalmazásának biztosítása érdekében a deviza alapú fogyasztási és lakossági kölcsönszerződések tárgyának és törlesztőrészleteinek meghatározásával kapcsolatos elvi kérdésekről meghozta az 1/2016. Polgári jogegységi határozatát, amely Magyarország Alaptörvénye 25. cikk (3) bekezdés és a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény 42. § (1) bekezdés alapján a bíróságokra kötelező. E PJE határozat 2. pontja értelmében *a deviza alapú fogyasztási és lakossági kölcsönszerződés abban az esetben is megfelel a Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontja által előírtaknak, ha az írásba foglalt szerződés - ideértve az annak a szerződéskötéskor részévé vált általános szerződési feltételeket is - kiszámítható módon tartalmazza a törlesztőrészletek számát, összegét és a törlesztési időpontokat. A törlesztőrészletek összege kiszámíthatónak tekintendő, ha a szerződés rögzíti legalább azokat az adatokat és azt a számítási módot, amelyek alapján a törlesztőrészletek összege az átszámítás szerződésben rögzített későbbi*

időpontjában, ennek hiányában az egyes törlesztőrészletek esedékességekor pontosan meghatározható. A 3. pont szerint ha törlesztőrészletek összege kiszámítható, a szerződéskötést követően közzétett egyoldalú jognyilatkozat (pl. folyósítási értesítő, törlesztési terv, fizetési ütemezés) a pénzügyi intézmény fogyasztónak nyújtott tájékoztatásának minősül, amely nem érinti a szerződés létrejöttét vagy érvényességét. Az ehhez IV.3. pontban fűzött indoklás szerint ebben az esetben a pénzügyi intézmény szerződéskötést követő értesítője mint egyoldalú jognyilatkozat - függetlenül annak elnevezésétől (pl. folyósítási értesítő, törlesztési terv, fizetési ütemezés) - a teljesítést elősegítő tájékoztatásnak tekintendő. Ez a tájékoztatás nem minősül joghatás kiváltását célzó egyoldalú akaratnyilatkozatnak, tehát nem értékelhető sem a szerződés létrejöttét, sem annak módosítását vagy megszüntetését eredményező alakító jogként.

A felperes kölcsönszerződése akkor felel meg a Hpt. 213. § (1) bekezdésében felsorolt tartalmi követelményeknek, ha a szerződés, illetve az annak részét képező ÁSZF együttesen tartalmazzák az ott előírtakat. A fellebbezésben felhozottak ellenében a törlesztési időpontokat, vagyis az egyes törlesztőrészletek esedékességét az ÁSZF III. 15. pontja egyértelműen, a kölcsön folyósításának a napjától függően a hónap 5., 12., és 20. illetve az azt követő munkanapban határozta meg.

A 1/2016. Polgári jogegységi határozat indoklása kitér arra is, hogy a deviza alapú kölcsönszerződés abban az esetben is megfelel a Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontjában írtaknak, ha a költségek, a díjak vagy azok egy része a szerződésben nincs egyértelműen meghatározva, emiatt a szerződés érvénytelensége nem állapítható meg. Ebből csupán az következik, hogy a pénzügyi intézmény e költségeket és díjakat, illetve azok meghatározott részét a törlesztőrészlet összegében jogszerűen nem számíthatja fel [IV. 2. b) pont].

M. Z. képviseleti joga a perben igazolást nyert. Meghatalmazását a hitelező részéről ketten írták alá (8/A/7.). Az elsőfokú bíróság alakiság kapcsán kifejtett indokai megfelelnek az EBD2016. P.2. szám alatt a Kúriai Határozatokban közzétett elvi döntésnek.

A 2004. évi LXXXIV. törvény Hpt. 203. § (6) bekezdése és a (7) bekezdésének a) pontja rendelkezését megállapító 30. §-ához fűzött - az Alaptörvény 28. cikke alapján a bíróságok jogalkalmazása során a jogszabályok szövegének értelmezésekor elsőbbséget élvező - jogalkotói indoklás szerint a külön kockázatfeltáró nyilatkozatban a fogyasztók figyelmét felhívni arra kell, hogy a devizahitel az árfolyam változása esetén jelentős kockázatot is rejt magában, a törlesztőrészletek megemelkedhetnek. A nyilatkozatnak az elsőfokú bíróság által az ítéletének az indokolásában kiemelt, a kereset elbírálása szempontjából releváns tartalma e törvényi követelményeknek megfelel. Az árfolyamkockázattal kapcsolatos tájékoztatást maga a kölcsönszerződés is nyújtott a felperes számára, a havi fix törlesztőrészletekhez fűztek szerint azok csak a rendkívüli mértékű árfolyam-és kamatváltozás kivételével változatlanok, egyébként a futamidő az, ami változhat. A rendkívüli árfolyamesemény esetére irányadó rendelkezéseket tartalmaz az ÁSZF III.21. d) pontja is. Ilyennek minősíti az árfolyam szélsőséges mértékű, 10 %-ot meghaladó növekedését. Az elsőfokú ítéletben hivatkozott tájékoztatásból és az előzőekben kiemelt ÁSZF tartalomából a felperes csak valós árfolyamkockázatra következtethetett, amely őt korlátozás nélkül terheli. A hitelező által a felperesnek a szerződéskötéskor és azt megelőzően nyújtott tájékoztatás megfelelt a világosság és érthetőség követelményének. Ezért a kölcsönszerződés VI. pontjának a tisztességtelensége, mely szerint - a forint kölcsönök 14,29 % kamatához képest kedvezőbb kamatmérték ellenében - az árfolyamkockázatot korlátozás nélkül a fogyasztó felperes viseli, a 2/2014. Polgári jogegységi határozat 1. pontja értelmében nem volt vizsgálható és megállapítható.

Az ügyleti kamat kikötésének a hiánya esetén a szerződés létrejön ugyan, de a Hpt. 213. § (1) bekezdés c) pont, illetve a Ptk. 217. § (1) és a 218. § (1) bekezdés alapján is teljes egészében érvénytelen. A Ptk. 205. § (2) bekezdés szerint azonban nem kell a feleknek megállapodniuk olyan kérdésekben, amelyeket jogszabály rendez. A Ptk. 232. § (1) bekezdés értelmében a szerződéses kapcsolatokban - ha jogszabály kivételt nem tesz - kamat jár; a törvényes kamat mértékét a Ptk. diszpozitív (szerződést-pótló) 232. § (3) bekezdés meghatározza. Az érvénytelenség oka tehát kiküszöbölhető. A bíróság a szerződést a megkötésének időpontjára visszamenő hatállyal ezért érvényessé nyilváníthatja akként, hogy a kamat mértékét a felek e körben szóban vagy ráutaló magatartással megkötött és teljesített megállapodása, ennek hiányában a Ptk. 232. § (3) bekezdés alapján, megállapítja.

A kereseti kérelemmel egyező fellebbezési kérelem kapcsán mutat rá arra az ítéletábra, hogy a megállapított érvénytelenség jogkövetkezményének a levonásakor az elsőfokú bíróság nem volt kötve a keresethez. Az elsőfokú bíróság az ügyleti kamat, mint a kölcsönszerződés lényeges elemének a szerződés érvénytelenségét eredményező hiánya jogkövetkezményeként az érvényessé nyilvánítást helyesen alkalmazta. A felek alaki okból érvénytelen, de létező - e körben szóban és ráutaló magatartással is megkötött - megállapodása alapján jogszabálysértés nélkül rögzítette ítéletével a szerződésben az ügyleti kamatot, amely a felek között elszámolást nem tett szükségessé.

A fogyasztó felperes érdekét az érvénytelenség kiküszöbölésével az érvényessé nyilvánítás szolgálta. Amellett, hogy a szerződés hatályossá nyilvánítását a felperes csak nem orvosolható érvénytelenség esetén kérhette, Ptk. 237. § (2) bekezdés szerint a hatályossá nyilvánítás a határozathozatalig történik, a szerződés a határozathozatal időpontját követően nem vált ki joghatást, a szerződés a határozathozattal, annak időpontjában szűnik meg. A felek ítélethozatalig történt egyenértékű teljesítése elismerésének a jogalapját teremti meg, a bíróság konstitutív hatályú (jogalakító) döntése a szerződés alapján az ítélethozatalig teljesített egyenértékű szolgáltatásokat nem érinti. A felek helyzetének a jövőre nézve, ex nunc hatályú rendezése lényegében a jogalap nélküli gazdagodás szabályaihoz hasonló elszámolást, pénzbeli megtérítésére kötelezést jelent. Ennek következményeként egy összegben esedékessé válik a határozathozataltól a szerződés lejártáig esedékes tartozás is.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét - a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül hozott határozatával - a Pp. 253. § (2) bekezdés alapján, lényegében saját helyes indokaival, helybenhagyta.

Ha a felperes a szerződés érvénytelenségére hivatkozással az elszámolási törvény 37. § (1) bekezdésben megjelölt valamely érvénytelenségi jogkövetkezmény alkalmazását kéri, a keresete szükségképpen marasztalásra irányul. Annak jogcíméül szolgál a szerződés érvénytelenségének a megállapítása. Ennek megfelelően a pertárgy értéke a Pp. 24. § (1) bekezdés alapján a keresetben megjelölt marasztalási összeg.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján viseli az alperes jogi képvisellel felmerült fellebbezési költségét, amelyet az ítéletábra a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján, a 4/A. § (1) bekezdése szerint általános forgalmi adó felszámításával állapított meg. A részleges személyes költségmentes felperes és az állam a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1)-(2), (7), a 15. § (3) bekezdés, és 14. § alapján az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdés szerint 15 000 forint fellebbezési illetéket egyenlő arányban viselik.

D e b r e c e n, 2016. július 5.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Kocsis Ottilia s.k. előadó bíró, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -